

ระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2558
Football Skill Level of The Students of Physical Education
Major, Phetchabun Rajabhat University.
Academic Year 2015

วิธวรรณ สีชื่น^{1*} และ วัฒนา มหาราช²

Withawat Seechuen¹ and Wattana Maharat²

¹อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

*E-mail : w.seechuen@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อทราบระดับทักษะฟุตบอล ของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ปีการศึกษา 2558 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอลมาแล้ว ได้มาโดยการสุ่มแบบง่าย ด้วยวิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบทักษะฟุตบอลของ ญัฐวุฒิ ปล้องเจริญ การวิเคราะห์ ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด

ผลการวิจัยมีดังนี้ 1) ทักษะการเตะบอล มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 53.98 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 18.97 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 55.5 ครั้ง ค่าฐานนิยม 62 ครั้ง ค่าสูงสุด 88 ครั้ง และค่าต่ำสุด 20 ครั้ง 2) ทักษะเตะบอลกระทบฝาผนัง มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 11.59 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 11 ครั้ง ค่าฐานนิยม 10 ครั้ง ค่าสูงสุด 20 ครั้ง และค่าต่ำสุด 6 ครั้ง 3) ทักษะการโหม่งบอล มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 9.22 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.48 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 10 ครั้ง ค่าฐานนิยม 10 ครั้ง ค่าสูงสุด 17 ครั้ง และค่าต่ำสุด 5 ครั้ง 4) ทักษะการเตะบอลโค้ง มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 12.43 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.45 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 13 ครั้ง ค่าฐานนิยม 13 ครั้ง ค่าสูงสุด 17 ครั้ง และค่าต่ำสุด 7 ครั้ง 5) ทักษะการเลี้ยงบอล มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 18.89 วินาที ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.17 วินาที ค่ามัธยฐาน 17.95 วินาที ค่าฐานนิยม 17.03 วินาที ค่าสูงสุด 30.33 วินาที และค่าต่ำสุด 13.5 วินาที 6) ทักษะการยิงประตู มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 10.71 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.54 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 11 ครั้ง ค่าฐานนิยม 11 ครั้ง ค่าสูงสุด 16 ครั้ง และค่าต่ำสุด 5 ครั้ง

คำสำคัญ :ระดับทักษะกีฬาฟุตบอล

Abstract

This research aims to determine the skill level of football. Students can study physical education in 2558 among the students in physical education. Learning through Football ago. They were selected by simple random sampling method raffle. The instrument used in the research is

to test the skills of football Nattawut growth segment analysis of data by an arithmetic average. Standard deviation, median, mode, maximum and minimum.

The results were as follows 1) Skill of Ball control A mathematical average 53.98 times the standard deviation of 18.97 times, 55.5 times the median, mode 62 times the maximum 88 times and 20 times the minimum. 2) Skills of wall pass A mathematical average 11.59 times the standard deviation of 3.40 times the median, mode 11 times 10 times 20 times the maximum and minimum six times. 3) Skill of heading A mathematical average 9.22 times 2.48 times standard deviation, median, mode 10 times the maximum 17 times and 10 times the minimum five times. 4) Skills of Aerial kick A mathematical average 12.43 times the standard deviation of 2.45 times the median, mode 13 times 13 times 17 times the maximum and minimum seven times. 5) Skills of dribbling The average standard deviation mathematical 18.89 seconds, 3.17 seconds and 17.95 seconds, the median, mode 17.03 seconds and 30.33 seconds, maximum, minimum, 13.5 seconds. 6) Skill of Shooting A mathematical average 10.71 times the standard deviation of 2.54 times the median, mode 11 times 11 times 16 times the maximum and minimum five times.

Keywords : Skill level, Football

บทนำ

ตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดให้มีการจัดการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา โดยระบุไว้ว่า สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลรอบครอบครัวและชุมชนให้ยั่งยืน สุขศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน พลศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวการออกกำลังกายการเล่นเกมและ กีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

กระบวนการศึกษาทางพลศึกษาและกีฬา เป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้มีการพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติที่ดี ไปพร้อมกัน โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อ ให้ผู้เรียนได้มีความรู้และมีพัฒนาการ ด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้การปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษา หรือกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย ด้านความรู้ความเข้าใจในการออกกำลังกาย ด้านคุณธรรม การมีน้ำใจนักกีฬา และด้านเจตคติที่ดีในการออกกำลังกาย โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่างๆ ด้วยตนเอง

กีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาหนึ่งในกิจกรรมพลศึกษาที่ได้รับการบรรจุ ให้มีอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนพลศึกษาของแต่ละระดับชั้น และในปัจจุบันยังได้รับความนิยมจากนักเรียนและนิสิต นักศึกษา เป็นอย่างมาก เนื่องจากได้มีการจัดการแข่งขันในระดับต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกันเองในโรงเรียน หรือว่าจะเป็นการแข่งขันระหว่าง

โรงเรียน แข่งขันกันในระดับพื้นที่เขตการศึกษา จนไปถึงการแข่งขันระดับประเทศ ทำให้โรงเรียนต่างๆ ในจังหวัด เพชรบูรณ์ มีความต้องการบุคลากร ที่มีความรู้ความสามารถในกีฬาฟุตบอลเข้าไปทำงานในหน่วยงาน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าทักษะขั้นพื้นฐานในกีฬาฟุตบอลเป็นสิ่งจำเป็นที่นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จะต้องมีความรู้และความชำนาญในการเล่น กีฬาฟุตบอลและสามารถสอน ทักษะกีฬาฟุตบอล ได้อย่างถูกต้อง จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับทักษะ กีฬาฟุตบอลของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เพื่อที่จะนำผลวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็น ประโยชน์ในการปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาฟุตบอลของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบูรณ์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อทราบถึงระดับทักษะกีฬาฟุตบอลในด้านต่างๆ ของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราช ภัฏเพชรบูรณ์
2. เพื่อนำผลการวิจัยไปบูรณาการกับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาฟุตบอล

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

องค์ประกอบทักษะกีฬาฟุตบอล

มงคล แผงสาเคน (2545, น. 5) กล่าวว่า ทักษะพื้นฐานนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการฝึกนักกีฬาที่มี ความสามารถสูงจะต้องผ่านขั้นตอนของการฝึกขั้นพื้นฐานมาทั้งสิ้น ไม่มีนักกีฬาคนใดที่ เล่นฟุตบอลได้ดีโดยไม่ผ่าน การฝึกขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้เพราะการฝึกทักษะขั้นพื้นฐานเป็นการฝึกที่จะนำไปสู่การเล่นฟุตบอลเป็นทีมได้อย่างดียิ่ง เพราะต้องอาศัยความชำนาญของผู้เล่นแต่ละคนมาผสมกลมกลืนกัน การฝึกทักษะพื้นฐานจึงเป็นการฝึกทักษะของ แต่ละคนให้มีความชำนาญซึ่งมีเนื้อหาในการฝึกดังนี้

1. การเตะลูกบอล

1.1 การเตะด้วยข้างเท้าด้านใน

วิธีการ ตามองลูก เเท้าที่ไม่ได้เตะเป็นเท้าหลักวางไว้ระดับเดียวกับลูกบอลและเท้าที่จะเตะออก เกร็ง ข้อเท้า หัวเข่า โดยใช้แรงจากสะโพก ลำตัวโน้มไปข้างหน้า น้ำหนักอยู่บนเท้าหลัก ต้องการให้ลูกไปในทิศทางใดให้ หันหน้าข้างเท้าไปทิศทางที่ต้องการ

การเตะด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นการเตะที่ใช้มากที่สุด เพราะเป็นลูกที่ฝึกง่าย มีความแน่นอน แม่นยำ ไม่ว่าจะเป็ นการส่งหรือการเปลี่ยนทิศทาง ทำได้รวดเร็ว

1.2 การเตะด้วยข้างเท้าด้านนอก

วิธีการ เท้าหลักอยู่ตรงกันข้ามกับลูกบอล ยืนในลักษณะหันข้างให้ลูกบอลน้ำหนักอยู่ที่เท้าหลัก ใช้เท้า ด้านนอกเตะลูกบอลลงไปยังข้างล่าง หรือประมาณกึ่งกลางของลูก เกร็งข้อเท้า เข่ายึด สบัดข้อเท้า ลูกนี้เหมาะสำหรับ การเปลี่ยนทิศทางหลบหลีกส่งในระยะสั้นๆ บางครั้งขาดความแม่นยำหากการฝึกไม่ชำนาญ

1.3. การเตะลูกด้วยหลังเท้า

วิธีการเท้าหลักวางหลังลูกบอล ห่างประมาณ 1 ฝ่ามือ เขย่งส้นเท้าเล็กน้อย ลำตัวโน้มไปข้างหน้า (อย่าเงยหน้า หากต้องการให้ลูกเรียดกับพื้น) เท้าที่ใช้เตะเหยียด โดยการรุ่มปลายเท้า ข้อเท้าเกร็ง หัวเข่าตึง อยู่เหนือลูกบอล เหยียดเท้าตามไปลูกนี้มีประโยชน์มากในการยิงประตูเร็ว หนัก แม่น

2. การเลี้ยงลูกฟุตบอล

การเลี้ยงลูกบอล หมายถึง การพาลูกบอลไปด้วยเท้าข้างเดียวหรือสองข้าง จะเป็นการเดินหรือวิ่งก็ได้ จะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับสถานการณ์ พาไปในทิศทางที่ต้องการในขณะที่เลี้ยงหลบหลีกคู่ต่อสู้ ควรจะได้มีการหลอกล่อฝ่ายป้องกันเพื่อพาลูกเข้ายิงประตู ผู้เล่นควรได้ฝึกหัดให้เกิดความชำนาญทั้งสองเท้า และหากไม่จำเป็นไม่ควรจะเลี้ยงลูกบอลทุกครั้งที่ได้ครอบครองลูก หากสามารถส่งให้เพื่อนร่วมทีมได้ ควรส่งให้ทันที เพราะจะได้ประหยัดแรง และทำให้เกมรวดเร็วขึ้น จะเลี้ยงก็ต่อเมื่อเลี้ยงไปข้างหน้าเพื่อยิงประตู

หลักการเลี้ยงลูกบอล

วิธีการ มองดูลูกบอลด้วยการชำเลือง มองเป็นครั้งคราว ลูกบอลห่างจากเท้าประมาณ 1 ก้าว ในขณะที่เคลื่อนที่ไป ควรโยกลำตัวไปด้วย เป็นการหลอกล่อฝ่ายตรงข้าม การใช้เท้าใช้ได้ทั้งข้างเท้าด้านนอก ข้างเท้าด้านใน และหลังเท้า

3. การโหม่งลูกฟุตบอล

การโหม่งลูกบอลเป็นวิธีการเล่นฟุตบอลอีกวิธีหนึ่ง นอกเหนือจากการใช้เท้าซึ่งการโหม่งสามารถใช้ได้ในการยิงประตู ป้องกันการยิงประตูและเปลี่ยนทิศทางได้เป็นอย่างดี ที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันก็คือผู้เล่นโหม่งลูกกลับคืนให้ผู้รักษาประตูฝ่ายเดียวกันจะไม่ผิดกติกาการเล่น บางครั้งเป็นเรื่องที่น่าหนักใจ สำหรับทีมที่ไม่ถนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งทีมชาติไทย จะทำให้เสียเปรียบทีมที่มีรูปร่างสูงใหญ่ และมีความชำนาญในการโหม่ง แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่นักฟุตบอลจะต้องฝึกให้เกิดความชำนาญ

ทิศทางในการโหม่งลูกฟุตบอล โดยปกติแล้วการโหม่งลูกบอลสามารถแยกได้ 3 ทิศทาง ดังนี้

1. การโหม่งลูกให้โด่ง จุดมุ่งหมายของการโหม่ง ก็เพื่อต้องการข้ามศีรษะของคู่ต่อสู้ที่อยู่ข้างหน้า การโหม่งอาจจะยื่นโหม่งหรือกระโดดโหม่งก็ได้

วิธีการ เงยหน้าเกร็งคอเอนหลังเล็กน้อยตามองลูก ใช้การสปริงตัวของเอว หากเป็นการกระโดดโหม่ง ต้องใช้แรงตั้งแต่เท้า หัวไหล่ สันตาแต่อย่าอ้าปากกระแทกไปข้างหน้า

2. การโหม่งลูกระดับอก จุดมุ่งหมายของการโหม่ง เพื่อต้องการส่งลูกบอลให้ฝ่ายเดียวกัน จังหวะหรือความแรงอยู่ที่ระยะที่จะส่ง

วิธีการ ใช้หลักการเดียวกันกับการโหม่งลูกให้โด่ง แต่ให้กดคางลงมาเล็กน้อย

3. การโหม่งลูกบอลลงพื้น เป็นการโหม่งลูกบอลเพื่อยิงประตู หรือเปลี่ยนทิศทาง

วิธีการ หดตัว ถอยหลัง กดคางชิดอก พับศีรษะลง เพิ่มแรงกระแทกหรือพุ่งตัวใส่ก็ได้ เพื่อให้ลูกและเร็ว

4. การหยุดลูกบอล

การหยุดลูกบอลหรือการรับลูกบอลที่ลอยมา และกลิ้งมาที่พื้น เพื่อบังคับลูกบอลให้อยู่ในครอบครอง เพื่อที่จะเล่นต่อไป รวมทั้งการยิงประตูด้วยหากมีโอกาสการหยุดลูกสามารถใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายได้ ยกเว้นมือและแขนทั้งสองข้างทั้งนี้ก็เพื่อลดแรงกระแทก ผู้เล่นควรทำตัวให้อ่อน เมื่อลูกสัมผัสอวัยวะที่ใช้หยุดลูกให้ผ่อนแรงตาม อย่าเกร็งจะทำให้ลูกกระดอนไปห่างตัว จะทำให้เสียการครอบครองได้ง่ายการหยุดลูกด้วยอวัยวะต่างๆ มีดังนี้

4.1 การหยุดลูกด้วยฝ่าเท้า

วิธีการ หันหน้าหาลูกบอล ให้เปิดปลายเท้าทำมุมกับพื้น โดยการกดสันเท้าลงมีเนื้อที่เพียงพอที่จะจับลูกบอลได้ ประมาณ 3-4 นิ้ว เข่าอ่อนเล็กน้อย ไม่เกร็ง กางแขนออก เมื่อลูกเข้าไปอยู่ในฝ่าเท้า ให้กดปลายเท้าลงเบาๆ หากลูกโด่งให้ปล่อยลูกบอลลงพื้นก่อนที่ลูกจะกระดอนขึ้นมาให้ใช้ฝ่าเท้าวางเหมือนลูกบอล เหยียบลูกบอลเบาๆ

4.2 การหยุดลูกด้วยข้างเท้าด้านใน

วิธีการ ให้อีกเท้าไปข้างหน้า เพื่อดักลูกบอลเมื่อลูกบอลสัมผัสเท้า ให้ดึงเท้ากลับ ก้มตัวเล็กน้อย แขนกางออกเพื่อทรงตัว เท้าหลังอ่อนเล็กน้อย หากเป็นลูกโด่ง ตามองที่ลูกก่อนที่ลูกจะตกถึงพื้น ยกเท้าขึ้นไปหาลูกบอล ประมาณเข้า เมื่อลูกบอลสัมผัสเท้าให้ดึงกลับเอาลูกลงสู่พื้น (การหยุดลูกข้างเท้าด้านนอกใช้หลักการเดียวกัน)

4.3 การหยุดลูกด้วยหลังเท้า

วิธีการ ใช้หลักการเดียวกันกับการหยุดด้วยข้างเท้า เพียงแต่การหยุดลูกโด่ง ให้อีกเท้าขึ้นไปหาลูกบอล เมื่อสัมผัสเท้าก็ผ่อนตาม ดึงลูกลงพื้น

4.4 การหยุดลูกด้วยหน้าขา

วิธีการ เป็นการหยุดลูกที่ลอยมาในอากาศเท่านั้น โดยการยกเท้าขึ้นไปรับลูก ให้เข่าขนานกับพื้น เมื่อสัมผัสหน้าขา ให้ดึงเข่ากลับ กางแขนออกเพื่อทรงตัว

4.5 การหยุดลูกด้วยหน้าอก

วิธีการ ยืนกางแขนออกเพื่อทรงตัว เท้าห่างกันประมาณช่วงไหล่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าอกก่อนลูกบอลจะกระทบหน้าอก โดยการยืดหน้าอกรับลูกบอล เมื่อลูกบอลกระทบหน้าอกให้ผ่อนตัวลงให้ลูกบอลลงพื้น เพื่อเล่นต่อไป

4.6 การหยุดลูกด้วยศีรษะ

วิธีการ การยืนมีลักษณะเหมือนการโหม่งบอล จะยืนเท้าขนานหรือเท้าหน้าเท้าตามก็ได้ ตามองลูก ยืดตัว เงยหน้า ให้ลูกบอลกระทบหน้าผาก ให้อย่ตัวลงหรืออาจกระโดดขึ้นไปหยุดก็ได้เกร็งคอ หดตัวกลับ

การวัดทักษะทางกีฬา

การวัดทักษะทางกีฬา หมายถึง การวัดความสามารถของนักเรียนในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรม เช่น ฟุตบอล แอนด์บอล แบดมินตัน บาสเกตบอล เป็นต้น

ความมุ่งหมายที่สำคัญในการวัดทักษะทางกีฬา

1. เพื่อประเมินความสัมฤทธิ์ผลและความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อประเมินผลความก้าวหน้าของโครงการพลศึกษาในโรงเรียน
3. เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจในการเรียนของนักเรียน
4. เพื่อประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มของนักเรียนตามความสามารถในแต่ละกิจกรรม

การวัดและประเมินผลทักษะกีฬาฟุตบอล

การวัดและประเมินผลทักษะฟุตบอลเป็นสิ่งสำคัญและมีประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอนในการประเมินความสามารถของนักกีฬา ทำให้ทราบว่านักกีฬาฟุตบอลมีความสามารถอยู่ในระดับใดและมีทักษะใดบ้างที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

สมคิด ชิตประสงค์ (2517, น. 16) กล่าวว่า สภาพความเป็นจริงในการวัดผลและประเมินผลทักษะฟุตบอล เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกีฬาฟุตบอล ที่มีความสามารถพอที่จะเป็นตัวแทนของวิทยาลัย เพื่อเข้าร่วมแข่งขันหรือเมื่อทำการฝึกซ้อมไประยะหนึ่ง นักกีฬาได้มีการพัฒนาทักษะเพิ่มมากขึ้นวิธีการที่

จะทำให้ทราบถึงการพัฒนาของกีฬาว่าตรงกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ นักกีฬามีผลสัมฤทธิ์ในการฝึกซ้อมมากขึ้นเพียงใดจะทราบด้วยการทดสอบการวัดและการประเมินผลที่เหมาะสมกับนักกีฬา

หลักเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบ

หลักเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบ หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาเลือกแบบทดสอบมาตรฐานที่มีอยู่แล้วให้เหมาะสมกับสภาพที่ต้องการและสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ ซึ่งแบร์โร (ผาณิต บิลมาศ, 2530, น. 38-50; อ้างอิงจาก Barrow, 1979, p. 37 -50) ได้แบ่งเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบทางพลศึกษาดังนี้

1. มาตรฐานทางเทคนิค (Technical Standards) มาตรฐานทางเทคนิคผู้สร้างแบบสอบถามเป็นผู้สร้างและพัฒนาขึ้นในขณะที่ทำการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบนั้นๆ ก่อนตีพิมพ์เผยแพร่มาตรฐานทางเทคนิคเหล่านี้ได้จากการวิเคราะห์ตามขั้นตอนสถิติต่างๆ ได้แก่

1.1 ความเป็นปรนัย (Objectivity) ความเป็นปรนัยเป็นมาตรฐานอย่างแรกที่ต้องพิจารณา ความเป็นปรนัยหมายถึง ระดับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคะแนนที่มีผู้ให้คะแนนหลายคนจากแบบทดสอบเดียวกัน ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ถ้าแบบทดสอบมีความเป็นปรนัยสูงผู้ให้ประสิทธิภาพและคุณค่าผู้ให้คะแนน และคุณลักษณะประจำตัวของแบบทดสอบ ความเป็นปรนัยคล้ายความเชื่อมั่น ต่างกันที่กระบวนการทดสอบ คือ ผู้ให้คะแนนความชัดเจนของวิธีการต่างๆ โดยเฉพาะวิธีการให้คะแนนที่แน่นอนชัดเจน ใครให้คะแนนก็ได้ค่าเหมือนกันหรือไม่แตกต่างกัน เป็นคุณสมบัติของความปรนัย

1.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบจะบอกถึงความเชื่อมั่น ถ้าผู้ทดสอบคนเดียวทดสอบกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ในการทดสอบครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 คะแนนนักเรียนแต่ละคนได้สูงในครั้งแรกก็จะได้คะแนนสูงในครั้งที่ 2 และคนที่ได้คะแนนต่ำในครั้งแรกก็จะได้คะแนนต่ำในครั้งที่ 2 หรือกล่าวได้ว่า คะแนนการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์ทางการบวกและควรอยู่ในระดับปานกลางหรือระดับสูง

1.3 ความเที่ยงตรง (Validity) เป็นมาตรฐานทางเทคนิคของแบบทดสอบที่สำคัญที่สุด เพราะความเที่ยงตรงเป็นสิ่งที่บอกความซื่อสัตย์ (Honesty) ของแบบทดสอบ ดังนั้นในการทดสอบแต่ละครั้ง ผู้ทดสอบ (ครู) ต้องคำนึงถึงเสมอว่าความเที่ยงตรง คือวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบ ซึ่งความเที่ยงตรงมีหลายแบบต่างกัันดังนี้

2. ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผล (Logical Validity) หรือความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ ความเที่ยงตรงแบบนี้ได้จากการที่ผู้สร้างแบบทดสอบจัดให้ผู้ที่มีประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆ ได้พิจารณาถึงเหตุและผลพื้นฐานหรือด้วยสามัญสำนึกในเรื่องนั้นๆ แล้วตัดสินใจ

3. ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง ความเที่ยงตรงที่ได้จากการวัดสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบชุดที่เหมาะสมทดสอบเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียง ซึ่งมีเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงดังนี้

- บุคคลประเมินค่า (Subjective Rating) ในการให้คะแนนนักเรียนบางครั้งครูกำหนดให้บุคคลอื่นผู้ประเมิน บุคคลที่จะประเมินอย่างน้อย 3-5 คน หรือ 7 คน

- แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงอยู่แล้ว (Previously Validated Test) เป็นการสร้างและพัฒนาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบใหม่ เมื่อใช้แบบทดสอบที่มีค่าความเที่ยงตรงอยู่แล้วเกณฑ์ โดยนำคะแนนการทดสอบใหม่กับแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงอยู่แล้ว

- คะแนนผสม (Composite Score) จะใช้เป็นเกณฑ์ในการสร้าง และพัฒนาความเที่ยงตรงเมื่อแบบทดสอบเมื่อแบบทดสอบนั้นต้องการวัดความสามารถกว้างๆ

- ผลการแข่งขัน (Tournament Standings) การใช้ผลการแข่งขันเป็นเกณฑ์ในการสร้างและพัฒนาความเที่ยงตรงเชิงสภาพเมื่อคาดว่าทักษะที่ต้องการวัดเป็นทักษะในระดับสูง แบบทดสอบบางฉบับสร้างเพื่อวัดผู้เริ่มเล่น บางฉบับเพื่อวัดผู้เล่นระดับกลาง บางฉบับเพื่อวัด (เล่นระดับสูง หรือบางฉบับเพื่อวัดบุคคลทั่วไป)

4. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) เป็นความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเพื่อวัดความสมบูรณ์ของความสามารถในการเล่นกีฬาหนึ่งๆ หรือสมรรถภาพโดยใช้ทั้งลักษณะของสภาพความเที่ยงตรงเชิงสภาพ และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างรวมกันเพื่อให้แบบทดสอบใหม่มีความเชื่อถือได้มากขึ้นได้แก่

- เปรียบเทียบโดยเวลา (Comparison with Levels) โดยการนำแบบทดสอบนั้นไปทดสอบกับกลุ่มผู้เริ่มเล่น (เริ่มเรียน) กับกลุ่มผู้เรียนระดับกลาง แล้วนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน หากแตกต่างกัน (โดยกลุ่มระดับกลางต้องได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า) สรุปได้ว่าแบบทดสอบนั้นสามารถบอกความแตกต่างของผู้เล่นได้

5. เกณฑ์ (Norm) เกณฑ์เป็นหลักการเลือกแบบทดสอบทางเทคนิคอันดับที่สี่ หมายถึง สเกลหรือมาตราที่แสดงถึงระดับความสามารถของตัวอย่างหรือประชากรเดียวกันเกณฑ์ได้จากการเปลี่ยนคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อใช้ในเปรียบเทียบและ แปรผล

2. มาตรฐานทางการปฏิบัติ (Practical Standards) เป็นหลักการสำคัญที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเลือกแบบทดสอบ เช่นเดียวกับมาตรฐานทางเทคนิค มาตรฐานทางปฏิบัติมีความจำเป็นอย่างไรเมื่อพิจารณาถึงการเตรียมที่จะนำแบบทดสอบไปใช้ การทำการทดสอบและเมื่อนำผลการทดสอบไปใช้ ฉะนั้นการเลือกมาตรฐานทางปฏิบัติที่ควรพิจารณาถึง ได้แก่

2.1 ข้อพิจารณาทางการจัดดำเนินการสอบ

1. อุปกรณ์ (Equipment) อุปกรณ์ที่นำมาใช้ในการทดสอบต้องมีความเหมาะสมและราคาถูก ทั้งนี้เพราะอุปกรณ์ราคาแพงไม่เหมาะสมที่ใช้ในโรงเรียน แบบทดสอบที่นำมาใช้ควรใช้อุปกรณ์ที่ครูสามารถทำเองได้ หรือหาง่าย นอกจากนั้นแบบทดสอบที่ดีควรใช้อุปกรณ์ในกีฬานั้น

2. เวลา (Time) เป็นสิ่งที่ผู้ทดสอบต้องพิจารณาถึง ไม่ว่าจะเป็นการทดสอบแบบกลุ่ม แบบคู่ หรือแบบเปลี่ยนฐาน จุดต้องมีบุคคลคอยควบคุมเวลาในการทดสอบและแบบทดสอบทั้งฉบับควรทดสอบนักเรียนทั้งชั้นภายใน 1-2 คาบ หากมีการวางแผนการทดสอบที่ดี

3. เงิน (Money) คุณค่าของการวัดผลไม่ได้ขึ้นอยู่กับการใช้อุปกรณ์ราคาแพง

4. ประโยชน์ (Utility) ประโยชน์ที่สำคัญจากแบบทดสอบ คือ ผลการทดสอบต้องนำมาใช้ได้โดยเร็ว เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจถึงผลการทดสอบของตนเองมากที่สุด

2.2 คุณค่าในการพัฒนา (Developmental Values) แบบทดสอบที่เลือกมาใช้ต้องพิจารณาถึงว่า เมื่อนักเรียนทดสอบแล้ว จะทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาทางด้านต่างๆ ด้วยการพัฒนาที่นักเรียนควรจะได้รับ ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม ที่ดีขึ้น

นอกจากนี้การทดสอบทักษะกีฬา สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการจัดดำเนินการทดสอบที่ดีจะต้องพิจารณา ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. อุปกรณ์ (Equipment) จะต้องเหมาะสมและราคาถูก
2. เวลา (Time) จะต้องมีการควบคุมเวลาในการทดสอบการทดสอบที่ดีไม่ควรใช้เวลาในการทดสอบมากเกินไป

3. เงิน (Money) คุณค่าของการทดสอบไม่ได้ขึ้นอยู่กับการใช้อุปกรณ์ราคาแพงและใช้วิธีการทดสอบที่สิ้นเปลือง
4. เปลือง (Utility) ผลการทดสอบต้องนำมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อช่วยให้ทราบผลการทดสอบของตนเองมากที่สุด

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 160 คน โดยมีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คนด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีการจับฉลาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล 1. ศึกษารายละเอียดของแบบทดสอบ และข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลของณัฐฉัตร ปล้องเจริญ 2. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายและสาธิตวิธีการต่าง ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้เข้าใจ 3. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และใบบันทึกผลการทดสอบ 4. ก่อนทำการทดสอบ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และสาธิตวิธีการทดสอบให้ผู้เข้ารับการทดสอบเข้าใจถึงวิธีการทดสอบ 5. ทำการทดสอบทักษะตามแบบทดสอบที่ได้จัดเตรียมไว้ และ 6. ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมการทดสอบและบันทึกผลด้วยตนเองทุกครั้ง

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล นำผลคะแนนการทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาค่าต่าง ๆ ดังนี้ 1. หาค่าเฉลี่ยทางคณิต (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการ 2. สร้างระดับทักษะกีฬาฟุตบอล โดยใช้คะแนนที่ (T-Score) แบ่งระดับทักษะกีฬาฟุตบอลแต่ละรายการ และรวมทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

ผลการวิจัย

1. หาค่าเฉลี่ยทางคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะฟุตบอลแต่ละรายการ ตามลำดับดังนี้

1.1 ทักษะการเตะบอล มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 53.98 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 18.97 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 55.5 ครั้ง ค่าฐานนิยม 62 ครั้ง ค่าสูงสุด 88 ครั้ง และค่าต่ำสุด 20 ครั้ง

1.2 ทักษะเตะบอลกระทบฝ่าผืน มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 11.59 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 11 ครั้ง ค่าฐานนิยม 10 ครั้ง ค่าสูงสุด 20 ครั้ง และค่าต่ำสุด 6 ครั้ง

1.3 ทักษะการโหม่งบอล มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 9.22 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.48 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 10 ครั้ง ค่าฐานนิยม 10 ครั้ง ค่าสูงสุด 17 ครั้ง และค่าต่ำสุด 5 ครั้ง

1.4 ทักษะการเตะบอลโค้ง มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 12.43 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.45 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 13 ครั้ง ค่าฐานนิยม 13 ครั้ง ค่าสูงสุด 17 ครั้ง และค่าต่ำสุด 7 ครั้ง

1.5 ทักษะการเลี้ยงบอล มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 18.89 วินาที ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.17 วินาที ค่ามัธยฐาน 17.95 วินาที ค่าฐานนิยม 17.03 วินาที ค่าสูงสุด 30.33 วินาที และค่าต่ำสุด 13.5 วินาที

1.6 ทักษะการยิงประตู มีค่าเฉลี่ยทางคณิต 10.71 ครั้ง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.54 ครั้ง ค่ามัธยฐาน 11 ครั้ง ค่าฐานนิยม 11 ครั้ง ค่าสูงสุด 16 ครั้ง และค่าต่ำสุด 5 ครั้ง

2. สร้างระดับทักษะฟุตบอลโดยใช้คะแนนดิบและคะแนนที่ แบ่งระดับทักษะฟุตบอล แต่ละรายการเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ดังนี้

2.1 รายการทักษะการเตะบอล ระดับสูงมาก,สูง, ปานกลาง, ต่ำ, ต่ำมาก มีระดับคะแนนดิบ 80 ขึ้นไป 65-79, 50-64, 35-49 และ 20-34 ครั้งตามลำดับ และมีค่าคะแนนที่ 65 ขึ้นไป 57-64, 49-56, 40-48 และ 32-39 ตามลำดับ

2.2 รายการทักษะการเตะบอลกระทบฝ่าผนัง ระดับสูงมาก,สูง, ปานกลาง, ต่ำ, ต่ำมาก มีระดับคะแนนดิบ 18 ขึ้นไป 15-17, 12-14, 9-11 และ 6-8 ครั้งตามลำดับ และมีค่าคะแนนที่ 61 ขึ้นไป 54-60, 47-53, และ 41-46 ตามลำดับ

2.3 รายการทักษะการโหม่งบอล ระดับสูงมาก,สูง, ปานกลาง, ต่ำ, ต่ำมาก มีระดับคะแนนดิบ 17 ขึ้นไป 14-16, 11-13, 8-10 และ 5-7 ครั้งตามลำดับ และมีค่าคะแนนที่ 69 ขึ้นไป 60-68, 51-59, 42-50 และ 33-41 ตามลำดับ

2.4 รายการทักษะการเตะฟุตบอลโค้ง ระดับสูงมาก,สูง, ปานกลาง, ต่ำ, ต่ำมาก มีระดับคะแนนดิบ 15 ขึ้นไป 13-14, 11-12, 9-10 และ 7-8 ครั้งตามลำดับ และมีค่าคะแนนที่ 65 ขึ้นไป 56-60, 51-55, 46-50 และ 41-45 ตามลำดับ

2.5 รายการระดับทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล ระดับสูงมาก,สูง, ปานกลาง, ต่ำ, ต่ำมาก มีระดับคะแนนดิบ 25 ขึ้นไป 22-24, 19-21, 16-18 และ 13-15 ครั้งตามลำดับ และมีค่าคะแนนที่ 88 ขึ้นไป 79-87, 70-78, 61-69 และ 52-60 ตามลำดับ

2.6 รายการระดับทักษะการยิงประตู ระดับสูงมาก,สูง, ปานกลาง, ต่ำ, ต่ำมาก มีระดับคะแนนดิบ 17 ขึ้นไป 14-16, 11-13, 8-10 และ 5-7 คะแนนตามลำดับ และมีค่าคะแนนที่ 64 ขึ้นไป 55-63, 46-54, 37-45 และ 28-36 ตามลำดับ

สรุปและวิจารณ์ผล

ผลจากการศึกษาการวิจัยในครั้งนี้ ค่าเฉลี่ยทางเลขคณิตทักษะฟุตบอลของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2558 ในรายการเตะบอลมีค่าเท่ากับ 53.98 ครั้ง การเตะบอลกระทบฝ่าผนังมีค่าเท่ากับ 11.59 ครั้ง การโหม่งบอลมีค่าเท่ากับ 9.22 ครั้ง การเตะฟุตบอลโค้งมีค่าเท่ากับ 12.43 ครั้ง การเลี้ยงลูกฟุตบอลมีค่าเท่ากับ 18.89 วินาที และการยิงประตูมีค่าเท่ากับ 10.71 คะแนนเมื่อนำผลการผลวิจัยมาเปรียบเทียบกับทดสอบทักษะฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาอุทัยธานี ประจำปีการศึกษา 2550 โดยการใช้แบบทดสอบเดียวกัน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยทางเลขคณิตในรายการเตะบอลมีค่าเท่ากับ 80.25 ครั้ง การเตะบอลกระทบฝ่าผนังมีค่าเท่ากับ 26.22 ครั้ง การโหม่งบอลมีค่าเท่ากับ 6.77 ครั้ง การเตะฟุตบอลโค้งมีค่าเท่ากับ 8.32 ครั้ง การเลี้ยงลูกฟุตบอลมีค่าเท่ากับ 40.45 วินาที และการยิงประตูมีค่าเท่ากับ 8.03 คะแนน

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ทักษะในกีฬาฟุตบอลของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2558 มีทักษะในรายการเตะบอลและการเตะบอลกระทบฝ่าผนัง ที่ยังมีค่าน้อยกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาอุทัยธานี ประจำปีการศึกษา 2550 ทั้งนี้อาจเกิดขึ้นได้จากการ

ขาดการฝึกฝนและการเรียนรู้ที่ถูกต้องวิธี ซึ่งสอดคล้องกับ (ประโยค สุทธิสง่า, 2554, น. 30) ที่กล่าวไว้ว่า ทักษะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการบ่งชี้ความสามารถในการเล่นฟุตบอลของบุคคลนั้นๆ ว่ามีมากน้อยเพียงใด ซึ่งความสามารถดังกล่าวขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ความแตกต่างระหว่างบุคคล สภาพแวดล้อม เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ แหล่งทุนอุดหนุนการวิจัย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 และสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่มีส่วนช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- ผาณิต นิลมาศ. (2524). **การทดสอบและประเมินผลพลศึกษา**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- มงคล แผงสาเคน. (2545). **การฝึกฟุตบอล**. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮาส์.
- สุเมธ อัครพงศ์. (2541). **การศึกษาระดับทักษะฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 13**. ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร(สำเนา).
- วิริยา บุญชัย. (2529). **การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ณัฐวุฒิ ปล้องเจริญ. (2547). **การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Johnson, Barry L. and Jack K. Nelson. (1974). **Basic Concepts I test and Measurement for Evaluation in Physical education**. Minesota : Burgess Publishing Company.
- Pape, Tom A. and Louis E. Means. (1963). **“The Principle of Evaluation”, Aprofessional Career in Physical Education**. New Jersey : Prentice-Hall, Inc.